

Sammelband

IN OBITVM
 ILLVSTRIS
 SIMÆ DOMINÆ DN.
 DOROTHEAE SAXONI-
 CAE, REVERENDISS. & ILLVSTRISS.
 Principis ac Domini Dn. HINRI-
 CI IVLII Episcopi Halberstadensis Du-
 cis Brunsvicensium & Luneburgen-
 sium &c. Coniu-
 gis.

HELMSTADII
 Excudebat Iacobus Lucius. Anno
 M. D. LXXXVII.

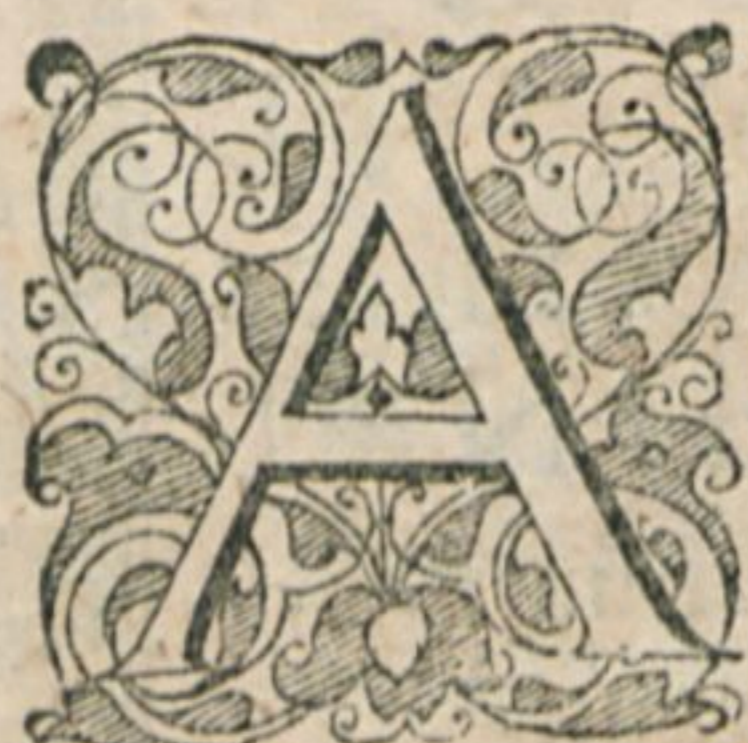

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΗΣ

ΔΩΡΟΘΕΑΣ ΤΗΣ ΣΑΞΟΝΙΔΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΣ ΤΟΥ ΕΡΡΕΙΚΟΥ ΤΟΥ ΙΟΥ.

λιαδης Επισκόπου Αλβερεδίου, Ηγεμόνου Βραχνο-
πύργου ή Σεληνεπύργου, κρη-
τίσης.

Ιλινα Ιηλιάδες συναχέτε, καὶ Ελμανον ἄλοχον,
Κ' Ωρεάδες πάντων, καὶ οἰκτρῶς φθέγγαστε αἶαν
Ωλετο Δωροθέα καλλίστη καὶ ἡ ἀρίστη,
Οἱ Σαξονίδων γούαν παῖσι, ἡμερόεσσα
Ἡ ἄλοχον τῆς Ἐρρείκου τῆς Ιηλιάδαο.

Ἀρχετέ Ιηλιάδες τῆς πένθετος, Ἀρχετέ μῆσση:

Τέθναε Δωροθέα ῥοδολόχως, καὶ τέθναε κόσμητον

Σαξονίδων τανυπέπων Αὐγύσης τῆς ἀγαθῆς

Ἡ θυγάτηρ Ἐπιανδρου Γερμάνων πολεμιστῶν.

Αἰ αἶ ὦλεο ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα γυνή, καὶ

Ὡ τῶ ἀνδρὶ σέω μέγα ἡ θελκτικόν ἦσα.

Ἀρχετέ Ιηλιάδες τῆς πένθετος, ἄρχετέ μῆσση.

Ἀδόνες οἱ καὶ κύγνι ὠδύρετε νήλεες ἡμᾶρ

τῆσδε γυναικός, ἡ ἀκύμορον μάλα ὦλετο ἀνδρὶ

τῶ μὲν εἰς γούωσα λιπῶσα ἀδρότητα καὶ ἦβω,

τὸν χηρώσας τῆς μήχου θαλάμοιο νέοιο.

Ἀρχετέ Ιηλιάδες τῆς πένθετος, ἄρχετέ μῆσση

Νῦν μὲν ἀπ' αἰῶνον νέη ὦλετο, κάδδε σε χῆρον

Ἐλιπε Ιηλιάδην, ἄλοχον πεφιλαμμένη αἰνῶς

Σοὶ θυμῶ, καὶ σοὶ μάλα ἡμῖσιν τῆσδε βίοιο,

Τῆς κραδίησε μόνῃ ἢ σοὶ γλυκὺς ἡμερον ἦεν.

Τῆνεκα ἦδε λιπῶσα φάσκει γλυκὺ ἡλίοιο

Σοὶ μέγα τῆσδε βίης μέρον ὦχετο νῦν ἀφελῶσα.

Ἀρχετέ Ιηλιάδες τῆς πένθετος, ἄρχετέ μῆσση:

Σοῖτε φίλῳ ἔτεκεν παῖδι ὠδιναῖσι βαρείαις

Πρωτότοκον γλυκερῶ τέκμων ἀλλήλας ἔρωτον,

Τῶδε

EPITAPHIVM DOROTHEAE SAXONICAE, HENRICI IVLII EPISCOPI HALBERSTADENSIS, Ducis Brunsvicensium & Lunæburgensium &c. fortissimi &c. uxoris.

MULIADES miserandum ululate, Elmanaq; sylva
 Vosq; Dea nemorum querulis singultibus heu heu
 Plangite. DOROTHEE pulcerrima & optima,
 quæ unquam
 Saxoniam pede pressit humū, morte interit atrā,
 IVLIADAE HENRICI longè optatissima cōiunx.

Pangite Iuliades lugubria, pangite Musa:

DOROTHEE rosea occubuit, cultusq; decorus
 SAXONIDVM tunicatarum, AVGVSTI incluta proles
 Quem SEPTEM Germana VIROS fama extulit inter.

Heu heu pulcra peris, toti gratissima seculo,
 Atq; tuo per cara Duci, permagna voluptas!

Pangite Iuliades lugubria, pangite Musa:

Feralem lugete diem Philomela & Olores
 Defunctæ. Celeri Fato nimis illa marito
 Interijt, vegetamq; obijt miserata iuventam
 Atq; noui blandos thalami prædata recessus.

Pangite Iuliades lugubria, pangite Musa:

Ipsa equidem immatura neci, florentibus annis
 Deseruit te, HENRICE, orbem, tuæ amabilis vxor
 Menti, diuiduaq; tibi pars altera vitæ,

Ac animo desiderium dulce, vnica, tristi.
 Iccircò hinc migrans vbi Solis lumina liquit,
 Magna tuæ ex illo decessit portio vitæ.

Pangite Iuliades lugubria, pangite Musa

En tibi, quam diros inter connixa labores
 Edidit, alterni primùm cape pignus amoris,

Hanc

Τῷδε θανῶσαι Φιλῶ πόσι πατρὶ ἔδωκε Φιλῶσαι,
καὶ μὲν δακρυχέσ' ἔπειτα πλεροῦντα προσήυδα:
Ἄνερ δὴ πάντων ὅς μοι πῶε φίλτατός ἐστι,
τήνδε λαβ' ἡμετέρῳ θυγατρὶ ἦν ἅμ' ἐφύσαιμ' ἄμφω
τέρποντες κάτα θυμὸν κ' ἐν νεότητι καὶ ἡβῇ,
Ἡδὲ αἰὲ μητρὸς κ' ἀλόχου σε ἡμερῶν ἔσω,
Νηπίη ἢ μητρὸς κ' ἀπὸ κόλπου μοῖρα ὀλωή,
Νῦν καταρύκεται, ὧ μὲ παῖδ' ἀεικέα πύτμον!
Ὡς ὄφελον μετὰ σε ὧ Ἄνερ μοι φίλτατε θυμῶ,
καὶ μετὰ παῖδ' ἐμῶ μακρὰν μὲν τῷδε ἀγεσθαι
ζωὴν, καὶ ἅμα τέρπην ἐν Φιλότῃ καὶ εὐνῇ.
Ἀλλὰ μόνον μὲν τῶτο θεῶ ἐν γένασι κείτῃ
Ἡ ζῆν ἢ με θανεῖν, ὡς αὐτῶ ἠνδανε θυμῶ,
Τῶδε ἔκητι θεῶ μεγάλα μοι πάντα χροῖτο.
Ὡς εἰπῶντα βρέφ' ὅρρεν Ἐρρῆικῶ θεοειδέϊ
τῶ μὲν εἴω πόσι, καὶ θαλερὸν πρὸς μῦθον ἐνειπε:
Νῦν λάβε ἡμετέρῳ ἄνερ καὶ τῷδε θυγατρῶ
Ἡπ' ὥστε πατὴρ μητρὸς μεμνημῶν αἰεὶ
σοῖτε μέλ' ταύτη τῆς κήδεο καὶ ἐλέουρε
τῶτο θανέσῃ μοι μάλα νῦν παραμύθιον ἔσαι.
Χαῖρε φίλῃ ὧ πάϊ, σὺ ζῆθι καὶ ὀλβίῃ ἴσθι:
Ὡς ἔφατο κλαίεσσαι γόνυ κ' ἀλίσσον ὄρινε
τῶδε βρέφους καὶ τῶ πατρὸς δυσπότημα εὐνήθῃ
Ἰαλιάδης, κλαίων οἰκτρῶς κ' ἀμφίσατ' ὄμιλ'.

Ἀρχετέ Ἰαλιάδες τῶ πένθεθ', ἀρχετέ μῦσθαι.
αὐτὴ δ' ὡς οἶδεν τὸ πεπρωμένον ἡμᾶρ ἐπεῖναι,
κλαυθμοῖς κ' δακρυοῖσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσῶσαι
εἰπὼν, Ἄνερ πάντων ὅς μοι πῶε φίλτατός ἐστι,
Χαῖρε φίλ' εὐδαίμων σὺ κακῶν ἐκποδὲν ἀπάντων,
τῆς καὶ Δωροθέας ἀλόχου σε ἡμεροέουσης
Ἡ σε σὺ πρῶτος, νεότηθ' σὺ καὶ ἔρωτας
Νῦν ἀφελῶσ' ἔξ' ἐπ' ἀφῶ, εἰ δ' Ἰππλήθεο πάντων,
Χαῖρ' Ἐρρῆικε μάκαρ κ' ἀρετῶν δὴ ἐκ θεῶ αὐτῶ

Hanc etenim, ô genitor, mater sub funere anhelans
 Extremo tibi tradebat, lacrymansq; ita fatur:
 O Princeps Generose mihi re carior omni!
 Accipe filiulam, nostra amborum illa propago est,
 Ex quo delicias iuuenilis carpsimus aui.
 Hæc semper desiderium tibi coniugis esto
 Infans, quippe atrox nunc matris ab ubere fatum
 Auellit. Proh immanem tibi, paruula, sortem!
 Debueram, ô cordi VIR iucundissime nostro,
 Et tecum natâq; diu producere vitam,
 Accubituq; tuam molli oblectare iuuentam.
 At Fatum penes est, soloq; à Numine pender
 Viuere siue mori. Superis uti mentibus illud
 Est visum, à magno eueniant mihi cuncta Tonante.
 Infantem exhibuit Diuo, sic fata, marito
 HENRICO, tum ipsi miserandâ voce locuta est:
 Nunc nostram, Coniunx, illam illam suscipe natam.
 Blandus ei Pater, usq; memor genitricis, agensq;
 Sollicitè curam illius, miserè foveq;
 Scilicet id magnum moriens solamen habebō.
 Nata vale, ab mea Nata vale, sis fausta superstes.
 Sic ait illacrymans gemitu planctuq; sonoro
 Et nata causâ infortunatiq; Parentis
 IULIADAE, astantumq; vlulans circumstrepit agmen.
 Pangite Iulides lugubria, pangite Muse,
 Tandem ubi fatale aduertit se poscere punctum,
 Singultu & lacrimis carum amplexata maritum
 O, quem dilexi, PRINCEPS, super omnia, dixit:
 Care vale, maneatq; extra cuncta aspera saluus,
 DOROTHEE S; tua exoptata coniugis, aufero
 Quæ tibi quos iuueni primos indulset amores,
 Et secum tumulo feret, obliuiscere nunquam.
 Supremumq; vale. Virtutem, HENRICE, beatus

Ὅς σοι πάντα δροίη ὅσ' ἄν σοι ἔσσυτο θυμὸς.

Ἀρχετέ Ἰαλιάδες τῆ πένθεσσι, ἀρχετέ μῆσση.
Ὡς ἔφατ' ἐκ λεχέων ἡ θεῶ τὰς χεῖρας ἀναχε:
Κλυθί, μοι ὦ σὺ χεῖσε Ἰησοῦ ἴλασθαι ἰοδί
Ευχατό, σὺ ὅλη εἰμι αἰεὶ ζώσασα θανῶσα,
Ευσεβέως τε θανεῖν μέγα μοι νῦν ἐστὶ ὄνειαρ,
Ἐν χριστῷ γε θανεῖν βίβησιν αὐ αἰώνιος ἐστὶ,
Χριστοῦ θανάτῳ ἐνὶ μὴ κακὸν ἔδδεν ἐτύχθη,
Ὡς ζῆ καὶ χριστὸς, καὶ ἔτῳς δὴ πάντες ἐν αὐτῷ
Θνησκόντες ζωῆς μέτοχοι σὺν χριστῷ ἔασιν
Ὀλβιοι. καὶ θάνατον καὶ φρίσσειν θυμὸς ἀγνώωρ.
Τοῖα καὶ ἄλλα ὅμοια μὲν ἱερὰ λίσσεται πολλὰ:
Κλυθί μευ εἰς μακάρων ἔδραυ με κατίσθαθι ὦκα.
Ευχομῆρης μάλα ὦκα καὶ ἔκλυε χριστὸς Ἰησοῦς
Ουρανόθεν καταβάς καὶ ὦκὺς θεῶ ἄγγελος ἦλθε,
Ὅς γ' οἱ ευχομῆρη λύσεν ψυχλιώτε μὲν τε,
Κ' ἐκ μελέων πᾶσι θυμὸς καὶ ἔρανον εἰς δὲ βέβηκεν,
Εἰς μακάρων τε θρόνον, τὸν ἀκηδέα θυμὸν ἐχόντων.

Λήγετε Ἰαλιάδες τῆ πένθεσσι, λήγετε μῆσση
οὐδὲν ἄκθαι θανάτῳ, εἰς πάντα καὶ ἔτῳ ἀνάσσει
Ἀνθρώπων, ὠκύμοροι ἢ καὶ ἐφάμεροι ἐσμὲν
Πάντες, τῆσσι θεὸς Ἰπικλώσατο ἄμμι βροτοῖσι.
Τένεκα Ἰαλιάδῃ τι χεῖρ τὸν θυμὸν ἀμυσσεν
Ἀσπερχές; πλὴν δὲ ἔδδ' ἀνστήσει ἀχνύμυρος ὡς,
Ἀναχε, καὶ γάρ τις περὶ ζῆς κρυεροῖο γόοιο,
Μηδὲ ἀλίσσον ὀδύρεο μὴ κακὸν ἄλλο πάθησθα:
οὐδὲ θεμὶς κακὸν ἐστὶ κακῷ τῷ ἄλλῳ ἰᾶσαι.
Ἀλλὰ τοι ἐν θυμῷ καὶ ἄλγεια νῦν καλακῆσθαι
Πόλλω ἄμεινον ἔφυ, καὶ ἐ θεῶ ἀντιμάχεσθαι.

Λήγετε Ἰαλιάδες τῆ πένθεσσι, λήγετε μῆσση
Ἀἴγε γόνων δεινῶν ἐρρεῖκε κύδιζε μέγιστε
Ἰαχεο καὶ ὠδύρμων τὸν σὸν κρατερόφρονα θυμὸν
Θάρσθαι, καὶ πίστευε θεῶ τάχα ἔσσει ἄμεινον

Αυριοῖα

Posce DEVM, ille tibi praesens voto annuat omni.
 Pangite Iuliades lugubria, pangite Muse.
 Dixerat. Egressus toro expansis ad Numina palmis
 Exaudi, o me CHRISTE, mihi sis mitis, IESU,
 Orabat: Tua tota ego sum moriensque, superstesque
 Aeternum. Est mihi grande prope obdormiscere lucrum.
 Quippe mori CHRISTO aeterna est possessio vite,
 Christigenam morientem ultra mala nulla fatigant.
 Ceu CHRISTVS viuit: Sic qui moriemur in illo,
 Participes erimus vite, post nostra, beati,
 Funera. Non horret mea mens interrita mortem.
 His alijsque sacris supplex petit aethera verbis:
 Audi, meque beatorum iam siste corona.
 Talibus orantem extemplo citus audit IESVS.
 Aliger ecce DEI descendit verna per auras
 Orantisque animam ac robur sub agone morantis
 Exoluit. Volat ex curis caeloque, quieuit
 Sanctorum MENS iuncta choro, mœrore vacantum.
 Sistite Iuliades lugubria, sistite Muse
 Nulla necem medicina inhibet, mortalibus illa
 Imperat, Inque diem sumus & res ludicra Fato
 Omnes. Sic circum superi mortalia voluunt.
 Ergo, IVLIAD E, quid opus distringere pectus
 Sollicitè? Haud illam reuocaueris usque gemendo.
 Obdura, Neque enim luctus quisquam usus acerbi.
 Ne nimium lacrimas, ne aliud patiare malignum,
 Quippe nefas sanare malis mala pristina velle,
 Ergo animo fixos tandem depone dolores,
 Expedi hoc. Etenim necquicquam obnitere Diuis.
 Sistite Iuliades lugubria, sistite Muse
 Et tu siste graues, ter magne HENRICE, querelas,
 Et lacrimas moderare. Inuictò robore pectus
 Firma, & fide DEO, melius cras forsan habebis.

Inde

Αυρίον, ὡς καὶ τὸ γένος βασιλῆϊόν ἐστι.
Χαῖρ' ὦ ἀναξ' Ἐρρῆικε, σέθεν μνήσονται οἱ αἰεὶ
Ἰαλιάδες, τῆς Δωροθέας τάφον ἀμφιεπῶσαι.

Iohannes Bokelius D.

Inde tibi magnum decus & regale paratur.

*Salve, HENRICE HEROS, memori te carmine dicet
IVLIA, DOROTHEAE exsequias latura sepulcro.*

Casparus Arnoldi M.

99 A 6908

ULB Halle

3

002 927 25X

Handwritten initials

Retros,

VDA

p[ro]p[ter] castitatis. C
 causa meritis. C
 norma voc
 ne con[tra]m[en]ditio est
 em[er]it quia p[ro]p[ter]
 uenit a[m]eritorem.
 ut uifer[re] uir[um] re
 tur. C. A. u. r. ad
 elyzabeth: xps asio
 hanc[us] d[omi]ni[us] etia
 p[ro]p[ter] ut sanctifica
 rit ueritatem uobis.
 d[omi]n[us] uenit ad bap[ti]st[am]

A

an[im]e uari a fe.

ad michi magna qua

potens est Et sanc

nis al
 lelu
 cordia eius ap[er]ta
 gemes tunc h[ic]
Sunt saluta
 rie elyzabeth.
 taut infans u
 et repleta e[st] h[ic]
 uide distinctio
 gulorum uerbor
 des. uocem p[ro]p[ter]
 bech. auduit. f
 nes p[ro]p[ter] grac
 illa uac[ua] ord[ina]
 dunt. ille exule
 o[mn]i uirg[ini]. Ill
 ist[ud] de sensu a
 f[er]ia mulier.

32 33

IN OBITVM
ILLVSTRIS
SIMÆ DOMINÆ DN.
DOROTHEAE SAXONI-
CAE, REVERENDISS. & ILLVSTRISS.
Principis ac Domini Dn. HINRI-
CI IVLII Episcopi Halberstadensis Du-
cis Brunsvicensium & Luneburgen-
sium &c. Coniu-
gis.

HELMSTADII
Excudebat Iacobus Lucius. Anno
M. D. LXXXVII.

XXIX

